

Ki frikë Allahun kudo që të jesh

Pejgamberi salAllahu alejhi ue selem ka thënë: "***Ki frikë Allahun kudo që të jesh dhe veprën e keqe pasoje me vepër të mirë, dhe ajo do ta fshijë atë, dhe sille me njerëzit me moral të mirë!***" Tirmidhiu.

- "Ki frikë Allahun kudo që të jesh"- ky është urdhër për frikë ndaj Allahut në çdo vend dhe në çdo kohë. Devotshmëria është prej parimeve madhore të Islamit. Të kesh frikë Allahun (të jesh i devotshëm) nënkupton: të vendosësh mburojë mes teje dhe dënimit e zemërimit të Allahut. Kjo mburojë arrihet përmes realizimit të teuhidit dhe largimit nga shirku. Pejgamberi salAllahu alejhi ue selem me këto fjalë i drejtohet besimtarëve, e qëllimi i kësaj është: të realizojnë devotshmërinë në raport me Allahun në çdo vend dhe kohë, e kjo bëhet duke kryer obligimet e Tij dhe duke u larguar prej ndalesave.

- "veprën e keqe pasoje me vepër të mirë, dhe ajo do ta fshijë atë"- veprat e mira shlyejnë veprat e këqija. Me veprën e mirë këtu janë për qëllim të gjitha veprat e mira. Besimtari e ka për obligim të pendohet e të kërkojë falje për gjynahet dhe të veprojë shkaqet të cilat i shlyejnë ato. Prej këtyre shkaqeve është që menjëherë pas mëkatit të veprohet vepra e mira. Veprat e mira shlyejnë llojet e ndryshme të mëkateve. Çdo mëkat ka përball një vepër të mirë që e shlyen atë. Çdo vepër e mirë e shlyen të keqën e cila është në nivelin e saj (e veprës së mirë). E jo çdo mëkat shlyhet me pasim të veprës së mirë. Nëse mëkati ka qenë i madh në sasi dhe peshë, atëherë atë e shlyen vetëm vepra e mirë e madhe dhe e rëndësishme, me peshë të madhe (e të njëjtit nivel). Sipas sasisë dhe peshës së veprës së keqe duhet vepruar vepra e mirë që e shlyen atë. Kështu që ajo

(menjëherë) shlyhet dhe nuk hynë në peshimin e veprave në Ditën e Gjykimit. Nëse ndodh që dikush të veprojë një vepër të keqe dhe menjëherë pas saj vepron një vepër të mirë me qëllimin që t'i shlyhet ajo, atëherë Allahu ia shlyen atë. Allahu thotë: **"...veprat e mira i shlyejnë veprat e këqija"** Hud 114. Disa dijetarë kanë thënë se kjo është nëse njeriu i vepron ato (veprat e mira) me këtë qëllim. Vepra e mirë, që ka peshën më të madhe, e që i fshin më së shumti veprat e këqija, është ajo që bëhet me këtë qëllim. Kështu njeriu bën bashkë mes dy gjërave: nijetit (qëllimit për shlyerje) dhe veprës. Në këtë ka dhe pendim për veprën e keqe dhe shpresë për shlyerje me veprën e mirë.

"...dhe sille me njerëzit me moral të mirë!" Prej moralit të mirë në mënyrë të përgjithshme është mirësjellja. Morali i mirë është përkufizuar në disa forma:

- mos lëndimi ndaj të tjerëve,
- bërja mirë të tjerëve,
- durimi ndaj lëndimeve të tjerëve,
- çehrja e mirë ndaj të tjerëve.

Kriterin e moralit të mirë e ka përmendur Allahu në Kuran: **"Trego mëshirë, urdhëro vepra të mira dhe shmangu nga të paditurit!"** Araf 199

Disa morale Allahu i ka krijuar në natyrën e disa njerëzve. Ndërsa, disa të tjera fitohen kur ai e trajnon veten. Morali i mirë i sjell njeriut qetësi, prehje e rehati në zemër. Kush ka moral të mirë me të tjerët nuk është i brengosur e i shqetësuar.

Morali i mirë është dhe sjellja ndaj të tjerëve me të gjitha llojet e bamirësisë edhe nëse ata e lëndojnë. Pejgamberi salAllahu alrjhi ue selem ka thënë: **"Më i dashuri prej jush tek unë dhe që do të qëndrojë më së afërmi meje në"**

Ditën e Gjykimit (në xhenet), është ai që ka moralin më të mirë." Dhe: "Më të mirët në mesin tuaj janë ata që kanë moralin më të mirë." Dhe: "Vërtet besimtari me moralin e tij të mirë arrin shpërblimin e atyre që agjërojnë (vullnetarisht) dhe falen gjatë (vullnetarisht)." I tilli gjithmonë është në adhurim; nëse vazhdimisht është kështu me të tjerët, ai vazhdimisht është dhe në adhurim ndaj Allahut.

Ai që përpiqet dhe e detyron veten të ketë moral të mirë me të tjerët, kjo si bindje dhe adhurim ndaj Allahut, ka më shumë shpërblim sesa ai që ka sjellje të mira duke qenë kjo gjë (moral i mirë) nga natyra e tij (pa qenë nevoja ta mendojë dhe detyrojë veten).

Vendosmëria në disa raste, në raport me të tjerët, nuk e kundërshton këtë hadith (siç thotë shejkh Uthejmin rahimehullah), ngase çdo gjendje posedon mënyrën apo fjalën (adekuate) apo mënyrën se si duhet vepruar në atë rast. Andaj nëse është dobia që njeriu nganjëherë të sillet me ashpërsi, atëherë duhet të veprojë kështu, e nëse kërkohet e kundërta, atëherë duhet të veprojë me butësi. Nëse çështja sillet mes këtyre të dyjave atëherë veprohet me butësi, **"Vërtet Allahu është Refiik (i Butë) dhe e do butësinë në çdo gjë."**

Hoxhë Lulzim Perçuku - Dersi "Ki frikë Allahun kudo që të jesh".